

Huizing, Annet: Hogyan írtam véletlenül egy könyvet? (részlet)

Egyik reggel apa bejelenti, hogy ma meg fogunk ismerkedni a Park iskolával. Ajándékot kapok tőle: egy hátizsákot a nevemmel és egy sárga kulacsot. Mérges akarok lenni, de nem megy. Nem tudok megszólalni, nagy gombóc van a torkomban. Megmosom a fogam és kifésülöm a hajam. Még egyszer megmosom a fogam, jó lassan. Nyár van, de én vastag pulcsit veszek fel és hosszú nadrágot. Apa szól, hogy indulnunk kell. Kalle már a babakocsiban ül. Amikor kiérünk az utcára, kitör belőlem a düh.

- Nem akarok iskolába menni! - Elkezdek sírni. - Még nem vagyok kész rá! – kiabálom.

Apu tovább akar menni, de én nem mozdulok. Megsimogatja a hátam. Nem bírom abbahagyni, annyira sírok, hogy majdnem hányok. Könny és takony lepi az arcom. Kalle is elkezd sírni. Apu leül a járdára, és az ölébe vesz. Nem segít.

- Hein, mi a baj? - hallom egyszer csak.

Lidwien az, az utca túloldaláról.

- Katinkának iskolába kell mennie, de nem akar - mondja apa.

- Még nem vagyok kész! – üvöltöm Lidwiennek. - Nem akarok, nem akarok!

A torkom fáj a kiabálástól. Kalle befogja a fülét.

- Ez így nem megy. Gyertek be egy kicsit! - mondja Lidwien.

Kalle abbahagyja a sírást.

- Menjünk, menjünk! - kiáltja.

Mindannyian elindulunk a háza felé. Lidwien betolja aput és Kallét a konyhába, apának kávét tölt, Kalle kap egy kekszet.

Aztán megfogja a kezem.

- Gyere, mutatok valamit!

A kerti ösvényen a kis, kék házikója felé vezet.

Amikor kinyitja az ajtót, nem bicikliket, hanem könyveket látok. Mindenhol, a földön és a polcokon. Van még benn egy asztal, rajta számítógéppel meg egy fotel kislámpával. A szoba közepén fekete, kerek kályha és egy kosár tűzifa.

- Nézd - mondja Lidwien, és a könyvekre mutat -, ők az én barátaim! Ha valaki tud olvasni, soha többé nincs egyedül, és mindenfélét átélhet. Ezért kell iskolába menned. Hogy megtanulj olvasni. Először csak ragasztgatni és vagdosni fogtok, ez hozzátartozik. De mire hétéves leszel, megtanulsz olvasni, figyeld meg! Aztán észre sem veszed, és a saját történeteidet fogod írni.

- De mi lesz akkor apával és Kalléval? - Amikor megláttam a rengeteg könyvet, abbahagytam a sírást, de most megint könnyek csorognak végig az arcomon.

- Hogyhogy mi lesz apával és Kalléval?

- Hát, ha én iskolában leszek, apa el fog felejteni Kallénak vizet vagy kekszet adni, és el fogja felejteni kicserélni a pelenkáját, és...

- Aha - mondta Lidwien. – Mi lenne, ha megegyeznénk, hogy néha átmegyek hozzátok, és megnézem, minden rendben van-e?

Bólintok, és letörölöm az arcomról a könnyeket. Visszamegyünk a konyhába.

- Apa, most már elvihetsz az iskolába - mondom, és Lidwienre nézek, aki rám kacsint.